

[Halvdan Hendriksen.]

Kommunen naturligvis øge sine Takster, efter hvad den anser for nødvendigt, og disse Udveje sammenlagt skulde dog synes at sikre Kommunen en betydelig Reserve at begynde med. Skulde de Beløb, der ad denne Vej fremskaffes, vise sig at være utilstrækkelige, har man fra den konservative Gruppens Side i Københavns Borgerrepræsentation erklæret sig villig til at søge Adgang til yderligere Skatteforhøjelse. Jeg kan ikke se rettere, end at dette Standpunkt i enhver Henseende er det korrektest mulige og ganske uangribeligt.

Maa jeg i Forbindelse med dette Spørgsmaal om yderligere Skatteforhøjelse gøre opmærksom paa en fundamental Misforstaaelse, som den socialdemokratiske Ordfører i det andet høje Ting har gjort sig skyldig i; og som kunde skabe det Indtryk, at Københavns Kommune er afskaaret fra at forhøje den nuværende kommunale Indkomstskat. Den har skabt dette Indtryk bl. a. hos det ærede Medlem Hr. Stensballe. Desværre har denne beklagelige og fuldkommen urigtige Bemærkning af den socialdemokratiske Ordfører i det andet høje Ting foraarsaget, at selv det ærede Medlem Hr. Stensballe har argumenteret ud fra den Opfattelse, at alle Skattereserver for København allerede var udtømt, altsaa at Kommuneskatten var udskrevet med Grundbeløbet plus 20 pCt. Derfor er det nødvendigt at oplyse, hvorledes Sagen i Virkeligheden ligger. Den socialdemokratiske Ordfører udtalte under Sagens første Behandling i Folketinget — det staar i Folketingets Forhandlinger i Fortrykket Sp. 2836—37:

„Den københavnske Indkomstskat blev for Skatteaaret 1939—40 udskrevet med Grundbeløbet plus $\frac{1}{5}$, hvilket er den største Procentforhøjelse, det er Hovedstaden tilladt at tage, uden at der afholdes ekstraordinært Valg til Borgerrepræsentationen, altsaa Skattevalg, som det kaldes.“

Jeg forstaar ikke, hvorledes Ordføreren for det socialdemokratiske Parti, der samtidig er Medlem af Københavns Borgerrepræsentation, kan gøre sig skyldig i en saa gravevende Fejltagelse. Jeg finder det nødvendigt at paatale denne urigtige Bemærkning, fordi den kan give det Indtryk, eller rettere sagt, fordi den klart og tydeligt fastslaar som en Kendsgerning, at Københavns Kommunes Ret til at forhøje sin kommunale Indkomstskat med 20 pCt. allerede er udnyttet, hvad der naturligvis giver et ganske misvisende Billede af Kommunens finansielle Situation. Denne Fejl maa rettes.

Kommunen har ikke for Skatteaaret 1939—40 udnyttet sin Ret til 20 pCt.s Forhøjelse af Grundbeløbet.

Af det, jeg her har fremført, fremgaar det, at af Hensyn til Finansaaret 1940—41 havde det ikke været nødvendigt paa nærværende Tidspunkt at bede Rigsdagen gennemføre et Lovforslag om Ret til at opkræve ekstra Kommuneskat i København. Men det er jo ogsaa aabenbart for alle, at Motivet er at søge i det socialdemokratiske Flertals Ønske om allerede i indeværende Aar at faa Lejlighed til at hente en yderligere Skatterate hos de københavnske Skatteydere. Og her kommer jeg til det, jeg berørte straks i Begyndelsen af min Tale, nemlig Spørgsmaalet om den økonomiske Baggrund for dette Krav. Den højtærede Indenrigsminister har — saaledes maa jeg ogsaa paa Grundlag af de Udtalelser, der fremsattes under Behandlingen i det andet høje Ting, og navnlig paa Grundlag af disse Udtalelser, forstaa det — forudsat, at det var de af Krigen foraarsagede Udgifter, som var eneste Anledning til det Underskud, som Københavns Overborgmester har opgjort som det finansielle Resultat for indeværende Finansaar. Men hvis den højtærede Indenrigsminister har fulgt med i den københavnske Kommunalpolitik, vil han vide, at det er netop om dette Spørgsmaal, om dette Punkt, Striden staar paa Københavns Raadhus.

Vilde det ikke i og for sig være naturligt for den højtærede Indenrigsminister nærmere at tænke over, hvad der mon var Grunden til, at hans Partifæller i Københavns Borgerrepræsentation paa Linie med de Konservative hævdede, at en Udskrivning af Ekstraskat til Kommunen i indeværende Finansaar var overflødig? Jeg finder det formaalistjenglignende at citere et Par Sætninger af den konservative og den radikale Mindretalsbetænkning, saa man selv kan overbevise sig om, hvor enige de Radikale i Borgerrepræsentationen paa dette Punkt har været med de Konservative. Det hedder i den konservative Mindretalsbetænkning:

„Det er Mindretallets Opfattelse, at Situationen ikke for indeværende Finansaar gør Opkrævning af en kommunal Ekstraskat nødvendig, og at en saadan under Hensyn til den ved Statens Ekstraskatter allerede bevirkede Forøgelse af Skattebyrderne derfor bør undgaaes.“

Og i den radikale Mindretalsbetænkning hedder det, at dette Mindretal

„ikke kan erkende, at der foreligger øjeblikkelig Nødvendighed for at frem-